

KL
kl@kl.dk

Slotsholmsgade 10-12
DK-1216 København K
Tlf. +45 7226 9000
Fax. +45 7226 9001
E-mail sum@sum.dk
Hjemmeside www.sum.dk

Ved brev af 19. juni 2008 har KL på baggrund af Ministeriet for Sundhed og Forebyggelses udtalelse af 31. marts 2008 om sundhedslovens § 119 anmodet ministeren om at overveje at etablere hjemmel for kommunerne til at opkræve brugerbetaling for sundhedsfremmende og forebyggende tilbud efter § 119.

Dato: 13 MAR, 2009
Kontor: Kommunal sundhed
J.nr.: 2007-14030-23

KL har endvidere anmodet om at få bekræftet sin opfattelse af, at ansatte på virksomheder beliggende i en kommune kan betragtes som kommunens egne borgere, uanset de ansattes bopælskommune, og derfor kan modtage forebyggende og sundhedsfremmende tilbud fra kommunen.

Det fremgår af brevet af 19. juni 2008, at det tilsyneladende har skabt forvirring i kommunerne, at det af ministeriets udtalelse af 31. marts 2008 fremgår, at kommunens sundhedsfremmende og forebyggende tilbud til borgerne alene kan rette sig mod kommunens egne borgere, da mange kommuner i dag har forebyggelsestilbud, der henvender sig til f. eks. virksomheder og uddannelsesinstitutioner beliggende i kommunen.

For så vidt angår spørgsmålet om brugerbetaling for deltagelse i sundhedsfremmende og forebyggende tilbud efter sundhedslovens § 119 har regeringen ingen planer om at fremsætte forslag om ændring af sundhedsloven med henblik på at give kommunerne adgang til at kunne opkræve egenbetaling for deltagelse i kommunale sundhedsfremmende og forebyggende tilbud.

I tilknytning hertil bemærkes, at sundhedsloven efter ministeriets opfattelse ikke er til hinder for, at en kommune uanset, der ikke er hjemmel til at opkræve brugerbetaling, kan stille krav om, at borgere, der deltager i sundhedsfremmende og forebyggende tilbud, betaler kostprisen for materialer, der stilles til rådighed af kommunen i forbindelse med i tilbuddet, idet det i den forbindelse dog forudsættes, at besiddelse af det pågældende materiale ikke er nødvendigt for at deltage i det konkrete tilbud.

For så vidt angår tilbud om kostvejledning mv. særligt til børn og unge har flere kommuner over for ministeriet rejst spørgsmål om, hvorvidt det er lovligt, at kommunen opkræver betaling for råvarer eller deltagelse i motionstilbud for forældre og eventuelle søskende, der inddrages i tilbuddet til barnet. Dette spørgsmål bør efter ministeriets opfattelse besvares på samme måde som med hensyn til undervisningsmateriale – dvs. såfremt der er tale om en nødvendig og integreret del af tilbuddet kan kommunen ikke opkræve egenbetaling, hvorimod kommunen har adgang til at opkræve betaling i for-

bindelse med forældrebetalingen, såfremt det er muligt at deltage i tilbuddet uden forældrebetaling i spisning eller motion.

Det er ministeriets vurdering, at en kommune i forbindelse med opkrævning af betaling for materialer mv. ikke må opkræve betaling, der overstiger kommunens udgift i forbindelse med indkøb af materialet mv.

I forlængelse heraf bemærkes, at kommunerne efter ministeriets opfattelse i overensstemmelse med sundhedslovens § 119 kan stille krav om, at deltagere i konkrete sundhedsfremmende og forebyggende aktiviteter selv medbringer det for det pågældende tilbud nødvendige undervisningsmateriale, almindeligt udstyr mv. som f.eks. en koge-bog, nikotinplaster, gymnastiktøj eller løbesko. Kommunerne vil dog ikke kunne stille krav om, at deltagere i sundhedsfremmende og forebyggende tilbud medbringer særligt og kostbart udstyr mv.

Med hensyn til det af KL rejste spørgsmål om afgrænsningen af den personkreds, der kan modtage tilbud efter sundhedslovens § 119, bemærkes, at kommunerne efter sundhedsloven er forpligtede til at stille sundhedsfremmende og forebyggende tilbud til rådighed for borgerne.

Sunde rammer på arbejdspladser, uddannelsesinstitutioner mv. kan fremme den enkeltes sundhed og trivsel. Som arbejdsgiver kan kommunen vedtage og implementere en klar og synlig sundhedspolitik, ligesom kommunen kan motivere, informere og rådgive private arbejdspladser beliggende i kommunen. Tilbud til arbejdspladser kan udformes forskelligt afhængigt af det konkrete behov, og der kan således være tale om vejledning eller mere konkrete tilbud så som rygestopkurser eller motionstilbud.

Der er ikke med ministeriets udtalelse af 31. marts 2008 tilsigtet ændringer i kommunernes praksis med hensyn til at rette sundhedsfremmende og forebyggende tilbud til virksomheder og uddannelsesinstitutioner mv. beliggende i kommunen.

Det er således ministeriets vurdering, at kommunerne i overensstemmelse med sundhedslovens § 119 fortsat vil kunne rette sundhedsfremmende og forebyggende tilbud i form af vejledning, rådgivning og konkrete aktiviteter til virksomheder og uddannelsesinstitutioner mv. beliggende i kommunen, selvom kommunens tilbud derved vil kunne blive stillet til rådighed for andre end kommunens egne borgere.

Afslutningsvis bemærkes, at sundhedsloven ikke ses at være til hinder for samarbejde mellem kommunerne om sundhedsfremmende og forebyggende tilbud. Sundhedsloven hindrer således ikke, at f.eks. to kommuner indgår en aftale om i fællesskab at stille et tilbud til rådighed for borgerne, således at den enkelte borger kan vælge at deltage i det tilbud, der afvikles tættest på borgerens bopæl.

Kopi af dette brev er sendt til Folketingets Sundhedsudvalg, Velfærdsministeriet og Statsforvaltningerne.

Med venlig hilsen

Jakob Axel Nielsen

Katrine Schjøning